

Budapest fölfedezése.

Budapest, május 24.

Különösnek találtam egészen tegnapig, hogy Amerikát olyan későn fedezték föl. Ha csak a történeti időszámítást veszem, hatodfelezer ez-tendeig tartott, míg eljutott oda egy vállalkozó szellemű férfi, aki elindult Keletindia fölkérésére. Pedig a föld rerek, a tenger tükre sok-szor sima és a hajóspórtot már négyezer esztendővel ezelőtt gyakorolták.

Ma már nem találok különösnek. Mert megeseit, hogy egy vidéki kis leány fölfedezte Budapestet nekünk budapestieknek.

Az a kis leány egy kedves kollégámnak a huga és feljött a fővárosba a maga üde tizenhétesztendejével, ragyogó jó kedvével és minden szép iránt való fogékonyságával. A fivére elvitte idevaló lányok közé, akik nagyon megcsodálták, hogy olyan őszintén tud élvezni.

Az egyik budapesti leány azt kérdezte tőle pénteken reggel:

— Hol jártál tegnap délután?

— A Városligetben voltam a bátyámmal.

— S mit kerestél ott? Hát van ott is néznivaló?

— Hogy van-e? A legszebb fák, amiket csak elképzelni lehet! A legillatosabb virágok, amelyek az ember lelkébe varázsolják a tavaszt! S madárdal is van...

A budapesti leány nagyot nézett. Hogy akadjon, aki a Városligetet lelkesül, sosem hitte volna. Hisz az nem is chic!

— Délután hol voltatok? — folytatta a kérdéstart.

— Az Andrássy-utat bejártuk kétszer... Istenem, mily szép az a széles, egyenes palotator, amely az egyik végével elbujdosik a Városliget sűrűjébe, a másikkal mintha kacérkodna a Dunával. Aztán az az élet, a sokféle ember és viselet, a keresztülszelő utcák, melyek mintha mindegyik egy-egy érdekes titkot rejtegetne...

— Azokat a titkokat nem jó kutatni! — gondolta magába a budapesti leány és gyorsan átvitte a beszélgetést más tárgyra: — Ma délután hova mentek?

— Megnézzük a halászbástyát... De nem egyedül. Te is velem jössz, és a többi lányok is.

Addig-addig hizelkedett ellenállhatatlan kedveskedéssel, míg a budapesti leány ráhagyta:

— Elmegyek. Hogyne mennék, mikor már

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Oszt

Tárgy

910.2

Szerző Jancs

Hely

Cím Budapest fölfedezése

Idő

" 1902 "

Forrás: Pesti napló

Személy

Bp. 1902 V/25

magam is olyan rég készülök, hogy megnézzem azt a halászbástyát.

A vidéki kis leány elfelejtette becsukni a szíve kapuját, s mikor a halászbástyán állott, s meglátta azt a darab eleven romantikát, azt a mesevilágba való képet, ami onnan feltárul, a könyei szivárogtak, és nagyon, de nagyon boldog volt.

Hanem a nagy boldogság közepett is eszébe jutott valami.

— Te nem voltál még itt? — kérdezte az egyik barátját.

— Nem én. S el se jöttem volna, ha te nem csábítasz. De most örvendek, hogy itt vagyok és köszönöm.

— Hát te? S te? — Ez a kérdés a másik két leánynak szólt.

— Én se. Én se.

A vidéki kis leány egy kicsit meghökkenett, de aztán megharagudott és kereken kijelentette:

— Ti fővárosiak tán vakon születtek, hogy meg sem látjátok, mennyi a szép körülöttetek? Én már hat napja vagyok itt, de a szemem be nem tud telni és még többre éhes. Láttam a Dunát közről, a Gellérthegyet messziről, a Svábhegyet és Zugligetet csak megsejtettem, a Margitszigeten mikor jártam, minden pillanatban azt lestem, hogy mikor lép ki a bokrok mögül egy tündér, aki ennek a csuda-világnak a nemtője. Az Erzsébet téren egy reggeli órában keresztülmentem és szerettem volna minden egyes virágot megcsókolni, minden emberrel kezét szoritani. A dunaparti korzón néztem, hogyan gyulad ki ezer meg ezer apró tüzesillag esténként a budai parton és mikor a hajók a hullámokat szelték, fantáziám messze messzeségbe kísérte el őket.

(Köt. v. f)

— Érdekes! — vetette közbe a budapesti leány — ez a kis vidéki fruska fölfedezi nekünk a mi fővárosunkat.

— Nem a tietek! — tiltakozott erélyesen a vidéki kis leány, — hanem a mienk a fölfedező jogánál fogva. Nem hiába, hogy a szélsőségek érintkeznek, de ti a tulcivilizált voltotoknál fogva már ott vagytok, ahol azok a vademberek voltak, akiket Kolumbusz fölfedezett, mikor Amerikába eljutott. Azok sem tudták, ti sem tudjátok, mily szép ez a világ körülöttetek. A megszokás eltompított, a blazirtság meguntotta teszi nektek ezt a sok élvezni és megcsodálni valót. De eljövünk mi, magunkkal hozzuk friss étvágyunkat, a szemünkben kíváncsiság esillog, a szívünkben öröm, hogy itt vagyunk és hódolunk neked, te szép, te imádandó Budapest, akit mi fedezünk fel, valahányszor eljövünk.

A budapesti lányok bámulva néztek össze, nem értették meg ezt a rajongást. Hogy más irányt adjanak a beszélgetésnek, azt kérdezték:

— Hová mész ma este?

— Az operába.

— Mit adnak?

— A troubadourt.

A budapesti lányok megint összenéztek:

— Hogy is lehet még elmenni a troubadourhoz!

A vidéki kis leány megszeppent. Hátha ebben van valami kifogásolni való?

— Én még sohasem láttam a troubadourt, — mondta halkan.

S most megértették. Egy tizenhatéves leány, aki még nem látta a troubadourt, — annak sokat kell elnézni, annak csakugyan tetszhetik a Városliget és kirajonghatja magát a halászbástyán.

Igric.